

Camelia Tripon

Noi, Eminescu și Unirea



De la prima unire cunoscută din vremea lui Burebista, evenimentul a fost revitalizat prin urmașii săi cei mai de seamă care au rămas vii în conștiința neamului...

Ninge în sufletul meu cu fulgi de lumină.

Ei vin să mă armonizeze cu gândurile din apele eternității, reflectate în lumea noastră prin constelația Vărsătorului. Clipa fizică repetă de 145 de ani nașterea națiunii române într-un stat unic.

Armonie (AR-MON-I-E) este o uniune, căci adevărul unu (*mono*)- ie; doar așa pacea și liniștea se pot așterne, când contradicțiile își găsesc locul într-un singur adevăr.

Apele s-au involburat sub torentul cuvintelor răutăcioase din Republica Moldova. Ele reflectă poate teama celor care le-au rostit, căci ei știu că în vârtoarea vremurilor, vârtejul unirii atrage, nu aruncă părți din el. Undeva, o frază a sunat poate ciudat, dar poate nu-i așa: "În al șaptelea an al noii ere casa se va reuni".

Unii tot vorbesc de era Vărsătorului; or fi basme sau speranțe?... Viața ni le va lămuri. Acum, uniți în cuget și simțiri, ca în clipele realizării unirii, înțelegem forța evenimentelor derulate sub forța cuvântului, ce poate avea multe simboluri - așa cum se prezintă și în Biblie. Dumnezeu ne-a hotărât destinul (Psalmul 139); tot așa Unirea din 24 ianuarie 1859 ne-a fost predestinată.

De la prima unire cunoscută din vremea lui Burebista, evenimentul a fost revitalizat prin urmașii săi cei mai de seamă care au rămas vii în conștiința neamului. Stefan cel Mare și Sfânt, Vlad Țepeș, Mihai Viteazu și Alexandru Ioan Cuza, în viziunea mea formează o adevărată Cruce a neamului. Așa cum lumina și întunericul, ziua și noaptea,

femeia și bărbatul, formează un întreg, tot așa crucea - prin cele două axe (vertical și orizontal) formează o unitate. Crucea apare pe vase (cele mai reprezentative fiind la Cucuteni) cel puțin din neolitic (mileniul șase-cinci îHr). "Crucea este specifică cusăturilor", ca punct și motiv popular românesc; ea ne transmite din perioada arhaică sensurile magico-religioase, cu care erau încărcate iile lucrute de femei - în care gândurile și sentimentele de iubire și protecție pentru fiu sau bărbat se impregnau în material. Prin aceasta, în acele epoci, bărbații erau protejați și aveau curaj în fața dușmanului. Gândul este o forță; de aceea religia ne avertizează să nu greșim nici cu gândul. În acest context crucea are și sensul de finalizare, de a pune punct, de a pecetlui.

Toate popoarele au creat mituri pentru fiii lor cei mai viteji. Marele poet Mihai Eminescu, înțelegând puterea cuvântului și gândului a folosit invocarea pentru întărirea forței spirituale a celor doi eroi și strămoși ai neamului, Ștefan cel Mare și Sfânt, respectiv Vlad Țepeș. Și sufletul nostru se încarcă de simțăminte lor atunci când îi invocăm.

Ștefane Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta...

Cum nu vii tu, Țepeș-Doame, ca punând mâna pe ei,
Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei.

De-i suna a treia oară
Toți dușmanii or să piară.

Până și "grafic" cele două poezii (Doina și Scrisoarea a III), prin lungimea versului pot forma, ca și domnitorii invocați, o cruce - prin axul puterii de a apăra țara, Ștefan, și prin balanța dreptății din mâna lui Vlad (primul care a întronat dreptatea și cinstea rămase în amintirea poporului - prin cana de aur de la fântâna publică pe care nimeni nu cuteza s-o fure). Teritoriile Moldovei se întind mai mult pe direcția Nord-Sud, iar ale Valahiei de la Vest la Est. Mihai Viteazu, apărător și unificator al neamului, se alătură lui Ștefan cel Mare și Sfânt, iar Alexandru Ioan Cuza, ca domn al României, bun legislator rămas în conștiința neamului prin sintagma "Ocaua lui Cuza" se alătură lui Vlad Țepeș în lupta pentru ordine și dreptate.